

בש"פ 2100/14 - עבד אלmouroum דוחה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 2100/14 - א'

כבוד הרשם גיא שניי

לפני:

עבד אלmouroum דוחה

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה להארכת מועד להגשת ערעור

החלטה

לפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור. הבקשתה, שהוגשה ביום 19.3.2014, מתייחסת לגזר דין שניתן על-ידי בית המשפט המחויז בחיפה ביום 25.4.2013, קרי לפני כרבע ל- 11 חודשים, ובו הושת על המבקש עונש של מאסר בפועל לתקופה של 4 שנים, וכן מאסר על-תנאי ופייצוי למotelון. עונש זה בא בעקבות הרשעתו של המבקש, על-פי הודהתו במסגרת הסדר טיעון, בשורה של עבירות.

דין הבקשתה להידוחות.

כידוע, במקום שבו מבוקשת ארוכה להגשת ערעור בהליך פלילי, לא נדרש מבקש הארכה להציג "טעם מיוחד" (אמת-המידה להארכת מועד בהליך אזרחי), אלא די בהציג "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית

עמוד 1

משפט, בין היתר, את משך האיחור; את הצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הילכודים של ההליך העיקרי (ראוי בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.07.2006); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.08.2009)). יש להזכיר, כי גם בהליך הפלילי יש להקפיד על קיום המועדים הנקבעים בחוק, וכי הארכת מועד תינון רק במקרים שבו הוצג טעם ממשי המניח את הדעת.

בעניינו לא נחה דעתך בדבר קיומו של טעם ממשי למתן הארכה המבוקשת. ראשית, מדובר באיחור ניכר ביותר. איחור כה ממושך הוא שיקול ממשמעותו נגד העונות בבקשתו. שנית, המבוקש מעלה בכלליות סיבות שונות שבגין לא פעיל עד כה להגשת ערעור או בקשה להארכת מועד. בין הסיבות: לחץ ובלבול, אי-הבנה בין עורך-דין, והיעדר היכרות עם החוק ועם עולם בית המשפט. אולם, טענות כליליות אלה אין יכולות לשמש הצדקה להגשת הליך בזמן כה רב לאחר גזר הדין. אדגם, כי מעבר לעובדה שהմבוקש היה מוצג בבית המשפט כאמור, ומן הסתם יכול היה לבירר כראוי את המועד הקצוב בדיון להגשת ערעור, הרי שמועד זה צוין מפורשות בסיפה לגזר דין (שם נרשם: "זכות ערעור בבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום").

לאור האמור, אני סבור כי יש מקום לאפשר, בעת, הגשת ערעור על חומרת העונש. הבקשה נדחתת אפוא.

ניתנה היום, י"ח באדר ב' תשע"ד (20.3.2014).

גיא שני, שופט
ר שם